

SZŐCS ATTILA

Urida Kilián élete

A Kerítőnő kocsmárosa, borostásan, borzos zsíros hajjal, kissé félszegen álldogált a bárpult mögött és komoran figyelte a belépő, emberi testet megszállás alatt tartó személytelen isteneket. Már hónapok óta csak a közeli gimnázium tanárai és diákjai voltak fizető vendégei, a borotva élességéért felelős istenek pedig, mint minden nap négy óráig ittak, majd pontosan négy óra öt perckor, ocsmány részegen fizetés nélkül távoztak. A Kerítőnőbe azóta jártak, amióta végtelennek hitt szellemi világukba begyűrűző áramlatok hosszasan szennyezték, majd összemosták isteni személyüket, és amióta felfedezték, hogy az emberi testbe zsúfolódva az agy szellemi korlátozottsága jótékonyan tompítja a megosztottságukból származó kínt. Az áttűnések, átfedések elmosták az isteni érzékelés korábban pontos határait, de az ital nemcsak tompította érzékeiket, hanem egy idő után elviselhetetlenné zsugorította végtelen önérzetüket, és nemsokára fenyegetően ködlött fel magányosságuk, egyedüli mivoltuk képzete. Azon a napon, amikor sötét felhők gyűltek Obor városára a bizonytalan állagú istenmassza egy megváltót dobott ki magából, aki azonnal emberformát öltött és az Urida Kilián nevet vette fel. A déli óra ellenére odakint valószerűtlen sötétség honolt súlyos, fekete felhők borultak a völgyre, az eső sűrűn hullott, és a vízfüggönyön kívül mást nem is lehetett látni a tájból. A napot szürkességbe és homályba borító mélyen úszó, fekete felhők azt a sötétséget idézték, ami az első napon a gonoszok számára teremtetett, és aminek okán az atya már nem kívánt többet részt venni az ember teremtésében.

Urida Kilián a legmagasabb családi ház fele tartott, a háromemeletes épület egyértelműen uralta a külvárosnak ezt a részét, itt kell tehát menedéket keresnie az eső elől. A nyár legnedvesebb napján ébredt önálló életre, a szél azonban nem kímélte, az arcába csapta a vízcseppeket, néhány a szája szélén gyűlt össze, vagy szemöldökét súlyosította, de a víz jó része a nyakába folyt. Egy-egy forró fuvallatra szúrásokat érzett heréiben, majd mintha összehúzódtak és felemelkedtek volna, különös, követhetetlen mozgásokat végeztek. Láta, még nem tudja helyesen megítélni az emberi test előnyeit és hátrányait, hiszen éppen azok az előnyök melyek jótékonyan tompították a szellemi térben szűkölködő elmét, lehetetlenné tették, hogy tisztán lássa önmagát. Mit válaszol – ötlött fel benne – ha megkérdezik, honnan származik neve. Nem szabad apró részletekkel foglalkoznia – válaszolt magának – valójában arról sem tudna számot adni, honnan származik a teste, vagy honnan tud érzéseiről, de ekkor a belső párbeszéd felerősödött, vagyis kijelentések felsorolásává alakult, és ilyen mondatok bukkantak elő az ismeretlenből. Mindennél fontosabb a jellem és az egyéniség – ezen nevetett –, a meztelen női fenék a jóság igaz jelképe, az eső hígítja a vérét, a libák nem vesznek el soha, a tócsák mélyülnek. Hamar észrevette, hogy több száz hasonló gondolat, kép és szövegfoszlány hemzseg a fejében, és megértette, nem fognak eltűnni, jelenlétükben kell gondolkoznia és döntenie, így nemsokára amolyan háttérduzzsolássá, állandó zajjá jelentéktelenedtek.

A kopogtatásra egy nő nyitott ajtót, és mintha most venné észre milyen gonosz idő telepedett a völgyre ijedten körülnézett, majd úgy köszöntötte Kiliánt, hogy igyekezett tekintetét elkerülni. Bizalmatlanul figyelte a hivatlan vendég átázott ruháit, neve azonban amennyire különösnek tűnt, éppannyira megtetszett neki, és amikor Kilián azt mondta, szeretné családját megismerni, behívta, és a nappaliba vezette. A fiatalember semmilyen újabb tette nem keltett bizalmat benne, véleménye sem változhatott meg, hiszen Kilián arca kifejezéstelen volt, szemei sötéten, semmitmondóan csillogtak, Ida csupán elszégyellte magát korábbi udvariatlanságáért. A férfi arcának különös szépsége felkeltette érdeklődését, és hamar megértette, miért találta a szemét annyira különösnek, Kilián fekete szemgolyója nem ágyazódott sárgásfehér, torz gömbögybe, a szemfehérje hiányzott akár a csimpánzoknak. Ida, férje György úr kíséretében egy üveg borral jött vissza, és Kilián mintha a két személy által már fenyegetve érezné magát, azonnal hangosan kimondta, ő egy megváltó. Ida nem lepődött meg, hanem ünnepi alkalomnak érezte a látogatást, Kilián pedig elfogadta a felajánlott bort, kíváncsian lötytyintett belőle az asztalra, majd György urat utánozva felszürcsölte a sötétvörös, édes aszúsított kadarkát.

György úrnak és Idának választania kellett, vacsorához készülnek, és röviden kiadják az útját különös vendégüknek, vagy feláldozzák az estjüket, és vele foglalkoznak. Rövid szóváltás után az utóbbi mellett döntöttek, és gyerekeiket is odahívták, de Kilián, amikor az egész család felsorakozott a nappaliban, szinte letámadta őket kijelentésével: ő a borotva élességért felel, mondta olyan hangnemben, mintha a korábbi szóváltásba szeretne bekapcsolódni, a házaspár pedig meglepődve hallgatta. Az elhangzottak jelentéktelensége váratlanul érte őket, a megváltótól jelentős kinyilatkoztatásra vártak, ezzel ellentétben mondanivalója semmivel se árult el többet, mint ami minden férfit foglalkoztat. Kilián, feladata jelentőségéről még néhány részletet árult el, azonban az istenek emlegetésén kívül, beszéde nem fogta meg hallgatóságát. A borotva éle – mondta – olyan, szinte láthatatlan terület, melyért öneki és az isteneknek kell felelősséget vállalni, az emberek a házak biztonságának, az állatok jólétének, a függővasút sebességének, a szerelem és háború szerencsés kimenetének felelősségét régóta felosztották maguk között. Mindenkinek elkerülte a figyelmét rövid előadásában a borotva élessége iránt érzett felelősség spirituális jelentősége. Idát és Csillát azonos módon a férfi szépsége és érzelmi megközelíthetatlensége foglalkoztatta, de a nő azon is elgondolkodott, hogyan tartóztathatná házukban. A tizenhárom éves fiú szinte semmilyen érdeklődést nem mutatott, és a reménye, hogy furcsa vendégük nagy tudású férfi, Kilián néhány tapintatlan megjegyzése után alaptalannak bizonyult.

Kilián úgy gondolta a házaspár sejtí, hogy ő semmilyen ocsmányság miatt nem ítéli el őket, és ezért nyílt meg szívük az első üveg bor után, minden, amit tettek zavaruk is, esetlen, megragadó természetességről árulkodott. Hogyan lehet majd előre haladni – kérdezte magától –, ha amit egy nap alatt az életről megtudott, méltánytalanul semmitmondó valóságot sejtet? Szinte azonnal lemondott arról a szellemi kalandról, mely az összefüggések feltárására ösztönözte, hiszen rövid életű törekvése során látta, milyen könnyűséggel értelmeseződnék a dolgok, hogy nem létező összefüggéseket teremtenek, és újakat már nem tárnak fel. Az ő feladata a megváltás, a megértés gyötrelmeit az emberekre bízta.

A ház lakói a velük született lelki tisztaság fényével pontosabban világíthatnák meg útját, mintha kísérletező kedvére hagyatkozva próbálná kiismerni a titoknak tartott életet. Frissen formált lelke töppedt, napfénycukrokat raktározó szőlőszemhez hasonlóan magában édesedett, és nem ismerte még a szemérmetlen, pajzán gondolatok által felvillantott édes örömök természetét. Másnap magára maradt a gyerekekkel. A fiú az ablakból az erős napsütésben párolgó, gőzölgő kertet nézte, és néha érdeklődve pillantott felé, mint aki képes követni, ami a szemében lejátszódik, de mindenre azért nem kíváncsi. A tegnap esti gőg, tartózkodó tiszteletté változott, azonban a fiú udvariassága, Kilián számára ismeretlen világból nyerte erőit, megértette, a fiúnak nincsen szüksége az ő barátságára. A kert nedves pázsitjáról felcsavarodó pára, akár egy hatalmas nyálcsiga vonult végig az ablak előtt, a természet rövid időre összezavarodott, a nedvesség egyszerre hullott a fákról a földre, majd szállt fel ugyanonnan, az iránynak nem volt jelentősége.

A felszakadozó felhőket, a nap első áldó sugarait, Csilla csak azután csodálta meg, miután testvére a látvány iránt elvesztette érdeklődését, mintha a természet dolgai a családban mindenekelőtt rá tartoznának. Kilián mindvégig Csillát követte, a lány igéző szemeire hagyatkozott, a nedves leveleken csillanó napfény azonban megbabonázta, és könnybe borult szemekkel fordult a lány felé: annyi mindent szeretnék tudni, mondta, és a tizenkilenc éves Csilla úgy hitte, érti a különös férfi helyzetét, megsimogatta fenekét, majd zsebébe akaszkodva magával ráncigálta a szobájába. Az időt ki kell használniuk, nézett komolyan Kilián szemébe, ő mozdulatlanul figyelt, és jelezte, hogy mindenben rábízta magát. Le kell vágniuk Kilián hónaljiszőrzetét, jelentette ki, a szürkecsíkos pulóvert máris lehúzta róla, de amikor meztelen felsőtestét megvizsgálta, különös dolgot tapasztalt. A férfi hónalja csupasz volt. Messiásoknak nincsen hónaljiszőrzete, mondta Kilián, hiszen így is sokat izzadnak mások érdekében, egy oktan pamacs csak nehezítené a dolgukat. Hogy a szőrtelenítés feladatától ilyen felemás módon megszabadultak, Csilla kissé elbizonytalanodott, de nemsokára talált megoldást, egyelőre azonban nem merte véghezvinni, időre és valamilyen más szerepre volt szüksége. Amíg lelkieken felkészült, a csókolózást gyakorolták. Kiliánnak először az összeszorított öklén kellett próbálkoznia; Csilla tanácsára hüvelykujja mentén az ujjak által bezárt mélyedésbe engedte nyelvét, majd a malterkeverő mozgását utánozva kellett az ujjakhoz dörzsölje. Kilián nem ismerte a malterkeverő természetét, ezért a lány ajánlotta, hogy képzeljen el egy darabka almát, majd próbálja a mélyedésben nyelvével megtalálni. A fiatal férfi, rövid erős, göndör hajával, félig behunyt szemével, ahogyan összeszorított öklébe erőszakolja nyelvét, mulatságos és üdítő látvány. Kilián elfáradt, és a könyvespolc alá helyezett fotelben pihent, Csilla elrendezte haját, arcát pedig a fejéhez dörgölte, teste minél többet megtartson ezáltal a férfi illatából, majd minden ruháját ledobálta, a fürdőbe ment, és nemsokára kihívóan öltözve, haját fekete kendőbe bugyolálva tért vissza. Nem viselt melltartót, arca kissé erőszakosan volt festve, a púdertől és pirosítótól az orra hegyesen ugrott előre, az ajka pedig vörösen duzzadt. Levette Kilián minden ruháját, majd az ágyra ültette, és mivel a megváltó látni szerette volna, mit művel, a földre egy tükröt helyezett. Hímverszőjét kezével, arcával simította, majd addig nyalta, amíg merev állapotba kerülve felfedte a leginkább szőrös részeket, és bőre eléggé kifeszült ahhoz, hogy könnyedén leborotválhassa. Két borotvával, egyszerre dolgozott,

keze gyakran összegabalyodott Kilián türelmesen ágaskodó szervével, és annak ellenére, hogy inkább akadályozta, mint sietette a befejezést, továbbra is két kézzel takarította a férfi ölet a lány szőröktől és a vércseppektől piszkos habtól. Játékos nyugalmutat nem sokára különös balesetek sora zavarta meg, egy alig vérző seb hirtelen megnyílt és váratlan erővel spriccolt Csillára. Elborította az arcát, befolyt ruhája alá, és forrón égette ágyékát, de nem mert elmenekülni, hiszen a sebet ő okozta, megpróbálta tehát úgy zárni el, hogy kezével szorította, a mennyei öröm pedig, amit teste a vérfürdő hatására átélt, megbéklyózta lelkét. A sikítózásra Csilla öccse lépett a szobába, izzó szemétől, átszellemült arcától Kilián is megrémült, de a lány nem nézett rá. A fiúból különlegesen erős szeretet és ragaszkodás áradt, mozdulatai és tiszta arca egyetlen vágyat fejeztek ki, valakinek a karjaiba temetkezni. A fiú közelségére Csilla szemei elkerekedtek, sipító hangot hallatott, majd izmai felmondták a szolgálatot, és csak nadrágja akadályozta meg, hogy a padlót ne csak vér, hanem ürülék is piszkítsa. Még sokáig guggolt vörösen égő arccal, mozdulni nem mert a szégyentől, de testét is meg szeretne volna kímélni saját piszkának érintésétől. A kisfiú bátorítóan Kiliánra nézett, megveregette térdét, és magukra hagyta őket.

Kernye Ida, lánykori nevét viselte, férje családnevétől többnyire hányingere volt, de azért, hogy kellemetlen emlékei a Boszton névhez kapcsolódtak, és az unalom és undor is ebbe a negatív jelentésekkel terhelt szóba sűrűsödött. Házasságukat valamelyest stabilitás jellemezte, hiszen mindig arra törekedett, hogy a Boszton szótól távol tartsa magát, így a kellemetlen emlékektől is megszabadította életüket, de valójában nem hitte, hogy idegenkedésének létezik magyarázata. Azt tapasztalta, ha képes leválasztani a férje személyéről utálatos nevét, szerelmi élete javulni kezd, és egyre jobban ragaszkodik férjéhez. Elnéző lett György úr hibái iránt, gyerekeit erős kézzel nevelte, kritika nélkül elfogadott minden újszerűt és gyakran volt szerelmes. Kilián akkor érkezett, amikor Ida úgy érezte, a legnagyobb szüksége van valakire, abban pedig, hogy a férfi megváltó, különös jelentőséget vélt felfedezni, és a közelsége sajátos, ismeretlen boldogsággal töltötte el. Reményei valójában kisfia miatt ébredtek újra, a megváltó érkezésétől azt várta segítse ki abból a hosszantartó, kínos állapotból, melybe miatta mindannyian kerültek. A fiú arctalanul élt közöttük, és jellegtelen megnyilvánulásai ellenére elviselhetetlenül nagy hatással van az életükre. Alig vették észre, meg sem szokták igazán és már felnőtt, de idegenként élt közöttük, érzelmeit sivárnak, fantáziáját pedig terméktelennek képzelték. Beszélni sem igazán beszéltek róla, hiszen nagy nehézséggel voltak képesek érdektelen személyét maguk elé képzelni Tetteinek nem tudtak fontosságot tulajdonítani, az utcán alig ismerték meg, de közelében mégis különös, félelmetes dolgokat tapasztaltak önmagukról, nevetése sötét, fájdalmas világot idézett, olyan pokolra emlékeztette őket, melyet soha nem jártak be, olyan indulatokat tapasztaltak, mely nem volt a sajátjuk. A fiú közelsége, ártalmatlan tettei rejtett, féltett érzelmeket szabadítottak fel, és későn, talán túl későn vették észre, hogy a jelenléte okozza nem kívánt őszinteségüket. György úr nyíltan beszélt arról, hogy milyennek találja fejlődő lányuk mellét, fenekét, hogy gyakran unja a városi életet, és Kínába szeretne költözni, hogy szégyelli, ha nem emlékezik álmaira. Ida akaratlanul is elmondta, mennyire gusztustalannak tartja, hogy férje szürcsöli a levest, hogy neonfényben kíván szeretkezni, hogy irigyli lányának üde, fiatal testét, hogy szeret mosogatni, és hisz a lélekvandorlásban.

Kilián már három órája volt Ida szobájában. Érezte gyengén izzadt testének illatát, és a halk nyöszörgést, testének finom hangjait hallgatta. A csillagok fényes ragyogását egy foszladozó felhő mosta el, a sok fényévnyi távolság képzete sem szüntette meg a bezártság érzését, nemcsak a föld végtelen kiterjedéseit járhatná be, hanem szabadon berepülhetné az űr mélységeit, de a félelem alól, hogy ennek a háznak a foglya ez sem szabadítaná fel. A csillagok pislákolása bűnösök millióinak kétségbeesett, reménytelen tátogására emlékeztette. Az istentelenek megnémultak a sötétségben, az érzései úgy hagyták el, akár ő az isteneket. Az ütemes szuszogás hirtelen megszűnt, Ida nemsokára felébred, több mint két óra telt el, azóta, hogy beszélgettek, eldöntötte, segíteni fog rajta, hiszen kérése valós kétségbeesésről árulkodott. Ő a tökéletes személy erre a feladatra, neki nincsen szüksége alvásra, a fiú közelségétől nem tart, ugyanakkor ő az egyetlen, aki tökéletesen átérzi a fiú szenvedését, és el tudja mondani családtagjainak, amit tapasztalt. Nem várta meg, hogy a nő teljesen magához térjen, felment az emeletre, a fiút a vállára vette és abba az irányba indult, amerről a házba érkezett.

Hajnalodott, amikor visszatért, az ajtóban sötét árnyba ütközött. György úr egy hosszú éjszaka után nemrég érkezhetett haza, édes borillatot fűjt az arcába, fogása gyengéd mégis határozott volt, és Kiliánt maga után vonta a konyhába. Szeméből lágy szeretet sugárzott, és bizalmas érintésekkel próbálta meggyőzni Kiliánt, nincs, amitől tartania. A konyhaasztalhoz ültek, egy üveg bort és két poharat tett az asztalra, majd szembeült a megváltóval és vidáman, biztatón a pohár bor fele intett.